

РЕШЕНИЕ

№ 38907

гр. София, 08.10.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XVI КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 18.09.2026 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Златка Илиева

ЧЛЕНОВЕ: Елица Райковска
Мария Ботева

при участието на секретаря Биляна Кирилова и при участието на прокурора Яни Костов, като разгледа дело номер **4520** по описа за **2026** година докладвано от съдия Елица Райковска, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/ във вр. с чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания /ЗАНН/. АССГ е сезиран от Ц. Т. К. с касационна жалба /КЖ/ срещу решение от 22.03.2026 г. на СРС, НО, 9 с-в по анд № 1845/2026 г., с което е потвърден изданието срещу него електронен фиш /ЕФ/ за сумата от 600 лева. Моли решението на СРС да бъде отменено. Претендира разноси по чл. 38, ал. 1, т. 3, предл. 2 от ЗА.

Ответникът не взема становище.

Представителят на СГП счита КЖ за основателна.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С. – град, като прецени събраните по делото доказателства и наведените касационни основания, приема следното:

Настоящият състав намира, че е налице съществено процесуално нарушение, което е предпоставка за отмяна на оспорения фиш, изразяващо се в неправилно посочване на мястото на извършване на нарушението. Мястото е сред задължителните реквизити на електронния фиш, съгласно чл. 189, ал. 4 ЗДвП в приложимата към датата на нарушението редакция и в конкретния случай е пряко свързано с установяването на приложимото ограничение на скоростта.

В процесния електронен фиш като място на нарушението е посочено „АМ „Т.“, 1-ви км“. Същото обозначение е отразено върху снимковия материал, както и на гърба на снимката като „място на нарушението“. Същевременно, от изисканата от АПИ информация относно организацията на движението към момента на нарушението се установява, че пътен знак В26, въвеждащ ограничение на максималната скорост до 60 км/ч, е бил разположен на км 0+355, а на км 0+690 е

бил поставен пътен знак В33, обозначаващ края на въведената забрана. На км 0+800 е бил поставен пътен знак Д5 „Автомагистрала“, като към момента на нарушението не са били налице други допълнително въведени ограничения на скоростта. Следователно въведеното със знак В26 ограничение от 60 км/ч е действало единствено в участъка от км 0+355 до км 0+690.

По делото действително са налице доказателства, както СРС е приел, от които може да се направи извод, че измерването е осъществено именно в този ограничен участък. В протокола за използване на АТСС е отразено, че техническото средство е било разположено на 200 метра след пътния знак В26, което съответства приблизително на км 0+555. Същевременно съгласно приложената на л. 21 от делото на СРС информация на Българския институт по метрология относно техническите характеристики на използваната система CORDON M2 разстоянието до засечената цел е от 10 до 60 метра. При така отразеното местоположение на АТСС възможната точка на измерване би попаднала приблизително между км 0+565 и км 0+615, т.е. в зоната на действие на ограничението от 60 км/ч. GPS координатите върху снимката също сочат, че местоположението на камерата е било в обсега на действие на пътен знак В26.

Наличието на тези доказателства обаче не отстранява порока на електронния фиш. Напротив, съпоставката им с неговото съдържание показва, че действителното място на измерването може да бъде установено едва посредством останалите доказателства по делото и се различава от мястото, посочено в самия санкционен акт.

В настоящия случай ограниченият пространствен обхват на въведената забрана е от съществено значение. Не може да се приеме поначало, че посочването единствено на съответния километър от автомагистрала винаги е недостатъчно за индивидуализиране на мястото на нарушението. При нарушение на общото ограничение на скоростта, приложимо за целия съответен пътен участък /напр. за магистрала, когато въведената максимална скорост е 140 км/ч, а измерената такава на даден водач я надвишава/, подобно обозначаване би могло да бъде достатъчно, доколкото по протежение на целия участък приложимият скоростен режим е един и същ. В разглеждания случай обаче положението е различно. Ограничението от 60 км/ч не се отнася за целия първи километър, а действа само в конкретно определена част от него – от км 0+355 до км 0+690. Извън тези граници в рамките на посочения в електронния фиш 1ви километър това ограничение не е било в сила.

Именно поради тази специфика посочването в електронния фиш единствено на „АМ „Т.“, 1-ви км“ не представлява просто по-общо описание на действителното място на нарушението. То създава несъответствие между записаното в санкционния акт място и приложимия за него скоростен режим. За да се приеме, че нарушението е извършено при действащо ограничение от 60 км/ч, съдът следва сам да установи и конкретизира друго място – намиращо се между км 0+355 и км 0+690 – въз основа на протокола за използване на АТСС и техническите характеристики на средството за измерване. Т. последващо конкретизиране не може да санира допуснатото нарушение на чл. 189, ал. 4 ЗДвП /в приложимата редакция/, тъй като по същество води до допълване на съдържанието на ЕФ.

Мястото на нарушението е съществен елемент от съдържанието на електронния фиш и следва да бъде определено по начин, позволяващ от самия санкционен акт да се установи къде се твърди, че е осъществено деянието и съответно какъв скоростен режим е бил приложен. Съдът може да проверява правилността на посоченото място посредством събраните доказателства, но не и да замества погрешно посочения задължителен реквизит с друго такова, установено за първи път при съдебния контрол.

Ето защо неправилното посочване на мястото на нарушението в процесния електронен фиш представлява съществено процесуално нарушение на чл. 189, ал. 4 ЗДвП, което не може да бъде

преодоляно чрез останалите доказателства по делото и обуславя незаконосъобразността на електронния фиш.

С оглед на изложението решението на СРС и ЕФ следва да бъдат отменени.

Процесуалният представител на касатора претендира адвокатско възнаграждение по чл. 38, ал. 1, т. 3, предл. 2 ЗА, поради което и на основание чл. 63д от ЗАНН вр. чл. чл. 18, ал. 2 вр. чл. 7, ал. 2, т. 1 от Наредба № 1 от 9.07.2004 г. за възнаграждения за адвокатска работа ответникът следва да му заплати сумата от 410 евро.

Така мотивиран и на основание чл. 221, ал. 2 АПК вр. с чл. 63в ЗАНН, Административен съд София-град, 16-ти касационен състав

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ решение от 22.03.2026 г. на СРС, НО, 9 с-в по анд. № 1845/2026 г. и вместо него постановява:

ОТМЕНЯ електронен фиш серия К № 8416913, с който на Ц. Т. К. в качеството му на законен представител на Ф. ФМ ООД е наложена глоба в размер на 600 лева за нарушение на чл. 21, ал. 2 вр. чл. 21, ал. 1 от ЗДвП, извършено на 24.11.2023 г. в 20:12 ч. на АМ Т., 1-ви км.

ОСЪЖДА СДВР да заплати на адв. Б. Д. А., личен номер [ЕГН], разноски за адвокатско възнаграждение за две инстанции в размер общо на 410 евро.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: